

Anbringender og væsentligste argumenter:

Tilsidesættelse af fællesskabsretten, idet der navnlig foreligger:

- tilsidesættelse af Domstolens praksis vedrørende genindtræden efter tjenestefrihed af personlige årsager: ifølge Domstolen har institutionen ingen pligt til at lade en tjenestemand genindtræde ved den først givne lejlighed ifølge kravene i vedtægtens artikel 40, så længe tjenestemandens adfærd kan skabe tvivl om hans hensigt om at stille sig til institutionens rådighed⁽²⁾. Retten lod sig fejlagtigt inspirere af sin egen fortolkning af tjenestemandsvedtægtens artikel 40, stk. 4, litra d)⁽³⁾, hvilket medførte, at faktum blev ufuldstændigt fastslået, og at den afslog at imødekomme tilbud om bevis, og
- tilsidesættelse af Domstolens praksis vedrørende ansvar uden for kontraktforhold: Retten tog ikke hensyn til, i hvilket omfang sagsøgeren medvirkede til den vedvarende forsinkelse af hans genindtræden.

⁽¹⁾ EFT C 234 af 25.7.1998, s. 25.

⁽²⁾ Domstolens dom af 27. oktober 1977, forenede sager 126/75 og 92/76, Sml. s. 1937, præmis 7 og 20.

⁽³⁾ Rettens dom af 1. juli 1993, sag T-40/90, Sml. II, s. 721.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved beslutning af 17. juli 1998 af College van Beroep voor het bedrijfsleven i sagen K. V. S. International BV mod Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij

(Sag C-301/98)

(98/C 312/08)

Ved beslutning af 17. juli 1998, indgået til Domstolens Justitskontor den 31. juli 1998, har College van Beroep voor het bedrijfsleven i sagen K. V. S. International BV mod Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal artikel 3, litra b), i direktiv 88/407/EØF⁽¹⁾ fortolkes således, at sæd fra en tyr, som allerede før udstedelsen af ændringsdirektiv 93/60/EØF⁽²⁾ var indsat på en godkendt tyrestation, fordi den opfyldte de dagældende betingelser for indsættelse, ikke (længere) opfylder det i direktivets artikel 3, litra b), nævnte krav, såfremt det pågældende dyr på det tidspunkt, hvor der ansøges om certificering for sæden, ikke opfylder den ændrede betingelse for indsættelse på en tyrestation som fastsat i kapitel I, punkt 1, litra b), i bilag B til direktiv 88/407/EØF?

Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende:

2. Skal overgangsordningen i artikel 20 i direktiv 88/407/EØF fortolkes således, at denne finder tilsvarende anvendelse på sæd, der er opsamlet og behandlet før 1. juli 1994?

Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, og spørgsmål 2 besvares benægtende:

3. Er direktiv 93/60/EØF ugyldigt, fordi det er i strid med almindelige retsgrundsætninger, navnlig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og proportionalitetsprincippet, for så vidt som direktivet ikke fastsætter overgangsbestemmelser til afhjælpning af hindringer for samhandelen inden for Fællesskabet med sæd fra tyre, som allerede var indsat på en godkendt tyrestation i overensstemmelse med de gældende bestemmelser, før det nævnte direktiv blev udstedt?

Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende:

4. Ved artikel 1, punkt 8, i direktiv 93/60/EØF er ordlyden af punkt 1, litra b), andet punktum, i kapitel I, i bilag B til direktiv 88/407/EØF, der lyder således: »Dyrene må ikke forinden have opholdt sig i andre besætninger med en lavere status«, ændret til: »Dyrene må ikke forinden have været holdt i én eller flere besætninger med lavere status«. Skal denne ændring fortolkes som udelukkende en tydeliggørelse eller som en materiel ændring af de krav, der gælder for indsættelse af kvæg på en godkendt tyrestation?

⁽¹⁾ EFT L 194 af 22.7.1988, s. 10.

⁽²⁾ EFT L 186 af 28.7.1993, s. 28.

Appel iværksat den 4. august 1998 af David T. Keeling til prøvelse af kendelse afsagt den 8. juni 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-148/97⁽¹⁾, David T. Keeling mod Harmoniseringskontoret for det Indre Marked (varemærker og mønstre)

(Sag C-305/98 P)

(98/C 312/09)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 4. august 1998 iværksat appel af David T. Keeling, Peña Dorada, Calle Sol Naciente, 30, Albufereta, E-03016 Alicante, Spanien, ved professor A. A. Dashwood for solicitor Edward Lewis, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Arsène Kronshagen, 22, rue Marie-Adélaïde, til prøvelse af kendelse afsagt den 8. juni 1998 af De Euro-

pæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-148/97, David T. Keeling mod Harmoniseringskontoret for det Indre Marked (varemærker og mønstre).

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Kendelsen afsagt af Retten i Første Instans den 8. juni 1998, hvorved stævningen i sag T-148/97 blev afvist, ophæves.
- Sagen hjemvises til Retten i Første Instans med henblik på genoptagelse af den skriftlige forhandling.
- Appellandstævnte tilpligtes at betale sagsomkostningerne ved nærværende appel.

Anbringender og væsentligste argumenter:

Appellanten gør gældende, at Retten i Første Instans begik en retlig fejl, da den fandt, at lovligheden af den omtvistede afgørelse ikke kunne anfægtes ved et annullationssøgsmål i henhold til EF-traktatens artikel 173.

Efter appellandens opfattelse har Retten i Første Instans ikke draget de rigtige konklusioner af Domstolens dom i sagen *Les Verts mod Europa-Parlamentet* ⁽²⁾, hvori Domstolen fastslog, at retsakter fra Europa-Parlamentet, som har til formål at frembringe retsvirkninger i forhold til tredjemand, kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål efter artikel 173, selv om Parlamentet ikke på daværende tidspunkt var nævnt i bestemmelsen i artikel 173. Domstolens begrundelse for denne afgørelse var, at i et Fællesskab, der er et retsfællesskab, må Domstolen kunne prøve lovligheden af alle retsakter, der er udstedt af en institution omfattet af fællesskabsretten, og som kan gribe ind i medlemsstaternes eller andre institutioners kompetence eller overskrider udstederens beføjelser.

Domstolen har stiltiende lagt en lignende opfattelse til grund vedrørende retsakter fra Revisionsretten i sagen *Maurissen mod Revisionsretten* ⁽³⁾. I sit forslag til afgørelse i denne sag beskrev generaladvokat Darmon Domstolens udtalelser i *Les Verts*-dommen som formuleret »uden det mindste forbehold«, således at de »uden indskrænkning [kunne] overføres på efterprøvelsen af Revisionsrettens retsakter«. Generaladvokaten tog også udtrykkeligt stilling til anbringendet om, at Revisionsretten ikke — på daværende tidspunkt — var en af de »institutioner«, der nævnes i EF-traktatens artikel 4, stk. 1. Han bemærkede herom:

»Behovet for en legalitetskontrol kan ikke være mindre påtrængende, fordi der er tale om en retsakt udstedt af en »kvasi-institution« eller »et hjælpeorgan med særlige, administrative beføjelser«.

Appellanten gør gældende, at den samme argumentation må gælde med samme styrke for retsakter fra Harmoniseringskontorets præsident, især for retsakter som den anfægtede afgørelse, i betragtning af dennes alvorlige konsekvenser for den uafhængighed, der tilkommer de kvasi-judicielle appelkamre, som er indført ved forordningen.

Harmoniseringskontoret blev oprettet ved en rådsforordning med hjemmel i traktatens artikel 235. Retsakterne fra et hvilket som helst organ, der er oprettet ved fællesskabslovgivning, må kunne underkastes en juridisk kontrol i medfør af traktatens artikel 173, når de kan frembringe bindende retsvirkninger. I den anfægtede kendelse synes Retten i Første Instans at have indtaget det standpunkt, at for så vidt som et annullationssøgsmål kan være det rigtige retsmiddel til at anfægte en afgørelse fra Harmoniseringskontorets præsident, kan en sådan sag ikke anlægges direkte mod Harmoniseringskontoret efter traktatens artikel 173; i stedet for må sagen først indbringes for Kommissionen i medfør af forordningens artikel 118, og Kommissionens afgørelse kan derefter anfægtes for Domstolen efter traktatens artikel 173. Efter appellandens opfattelse er der adskillige grunde til, at en forelæggelse af sagen for Kommissionen, efterfulgt af et annullationssøgsmål rettet mod Kommissionen, ikke ville være det rigtige middel til at opnå en juridisk prøvelse af retsakter fra Harmoniseringskontorets præsident.

For det første er det overordentlig tvivlsomt, hvorvidt forordningens artikel 118 er gyldig, i det mindste efter den fortolkning, som gives af den i den omtvistede afgørelse. Ved den nævnte artikel tillægges der Kommissionen en juridisk funktion, som efter traktaten normalt ville tilfalde Domstolen og Retten i Første Instans. Det er utænkeligt, at en rådsforordning med hjemmel i traktatens artikel 235 skulle kunne overføre en del af Domstolens judicielle kompetence til Kommissionen.

For det andet synes selve ordlyden af artikel 118 at gøre bestemmelsen overflødig, i det mindste for så vidt angår retsakter, der kan frembringe bindende retsvirkninger.

For det tredje er der ingen gode grunde til, at en person, der ønsker at anfægte en afgørelse fra Harmoniseringskontorets præsident, skulle være nødt til at anlægge sag mod Kommissionen.

For det fjerde kunne der kun accepteres en særlig prøvelsesprocedure, som indskyder Kommissionen mellem sagsøgeren og udstederen af den anfægtede retsakt, såfremt de processuelle garantier, som en person har i medfør af forordningens artikel 118, svarer til garantierne efter traktatens artikel 173. Dette er klart ikke tilfældet.

For det femte synes Retten i Første Instans ikke at have behandlet den anomali, der ville opstå, hvis Kommissionen gav medhold i en forelæggelse efter artikel 118, og Harmoniseringskontorets præsident derefter anfægtede Kommissionens afgørelse (hvilke han formentlig kunne) i medfør af artikel 173. Den eneste måde, hvorpå den part, som forelagde sagen for Kommissionen efter artikel 118, i denne situation kunne deltage i sagen for Domstolen, ville være, at han anmodede om tilladelse til at intervenere i sagen mellem Harmoniseringskontoret og Kommissionen i henhold til artikel 37 i EF-statutten for Domstolen.

For det sjette og endelig bemærkes, at hvad der gælder for en person som appellanden, må gælde på samme måde for medlemsstaterne, da også de har en klageadgang efter for-

ordningens artikel 118. På den anden side må Kommissionen formodes at have adgang til at indbringe søgsmål vedrørende afgørelser fra Harmoniseringskontorets præsident direkte med hjemmel i artikel 173. At medlemsstaterne skulle være stillet anderledes end Kommissionen med hensyn til at anfægte sådanne afgørelser, forekommer at være en forfatningsmæssig anomali.

(¹) EFT C 199 af 28.6.1997, s. 39.

(²) Dom af 24. april 1986, sag 294/83, Sml. s. 1339.

(³) Dom af 11. maj 1989, forenede sager 193/87 og 194/87, Sml. 1045.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 24. juni 1998 af Finanzgericht München i sagen Holz Geenen GmbH mod Oberfinanzdirektion München

(Sag C-309/98)

(98/C 312/10)

Ved kendelse afsagt den 24. juni 1998, indgået til Domstolens Justitskontor den 10. august 1998, har Finanzgericht München — 3. Afdeling — i sagen Holz Geenen GmbH mod Oberfinanzdirektion München forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er Kommissionens forordning (EF) nr. 1509/97 af 30. juli 1997 (EFT L 204 af 31.7.1997, s. 8) om tarifiering af visse varer i den kombinerede nomenklatur, her firkantede emner af træ, henholdsvis med målene 48 mm × 72 mm og 85 mm × 72 mm (bredde × højde) til fremstilling af vinduesrammer bestående af sammenlimede lag af lameller, hvis fiberretninger forløber parallelt, med let afrundede kanter, ugyldig?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 7. juli 1998 af Bundesfinanzhof i sagen Hauptzollamt Neubrandenburg mod firmaet Przedsiębiorstwo Transportowo-Handlowe »Met-Trans«, ved Leszek Labis, PL-Reda

(Sag C-310/98)

(98/C 312/11)

Ved kendelse afsagt den 7. juli 1998, indgået til Domstolens Justitskontor den 10. august 1998, har Bundesfinanzhof — VII. Afdeling — i sagen Hauptzollamt Neubrandenburg mod firmaet Przedsiębiorstwo Transportowo-Handlowe »Met-Trans«, ved Leszek Labis, PL-Reda, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Hvilke krav skal der stilles til det tilfredsstillende bevis for det sted, hvor overtrædelsen eller uregelmæssigheden faktisk er begået i forbindelse med transporten af en forsendelse på grundlag af TIR-carnet (artikel 454, stk. 3, første afsnit, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93, EFT L 253 af 11.10.1993, s. 1)? Kan en erklæring fra carnet-indehaveren og et vidneudsagn fra den lastvognschauffør, der har gennemført transporten for carnet-indehaveren, være tilstrækkelig, eller kan beviset kun føres ved hjælp af dokumenter, hvoraf det klart fremgår, at de kompetente myndigheder i den anden medlemsstat har foretaget konstateringer, ifølge hvilke overtrædelsen eller uregelmæssigheden blev begået på deres område?
2. Såfremt Domstolen anser det for muligt at bevise det faktiske sted for overtrædelsen eller uregelmæssigheden ved hjælp af erklæringer fra carnet-indehaveren og vidneudsagn fra lastvognschaufføren, der har gennemført transporten, spørges:

Skal artikel 454, stk. 3, tredje og fjerde afsnit, i forordning (EØF) nr. 2454/93 fortolkes således, at de også finder anvendelse i et tilfælde, hvor afgifterne blev opkrævet i den medlemsstat, hvor overtrædelsen eller uregelmæssigheden blev fastslået, selv om der blev ført troværdigt bevis for, at det faktiske sted for overtrædelsen eller uregelmæssigheden lå i en anden medlemsstat?

Appel iværksat den 14. august 1998 af Union européenne de l'artisanat et des petites et moyennes entreprises (UEAPME) til prøvelse af dom afsagt den 17. juni 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i sag T-135/96, Union européenne de l'artisanat et des petites et moyennes entreprises (UEAPME), støttet af Confédération générale des petites et moyennes entreprises et du patronat réel (CGPME), Union professionnelle artisanale (UPA), Nationaal Christelijk Middenstaatsverbond (NCMV), Koninklijke Vereniging MKB-Nederland, Fédération des artisans, Confederazione generale italiana del artigianato, Wirtschaftskammer Österreich, Bundesvereinigung der Fachverbände des deutschen Handwerks eV (BFH) mod Rådet for Den Europæiske Union, støttet af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-316/98 P)

(98/C 312/12)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 14. august 1998 iværksat appel af Union européenne de l'artisanat et des petites et moyennes entreprises (UEAPME) ved advokaterne Francis Herbert og Daniel Tomasevic, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Katia Manhaeve, 56-58, rue Charles Martel, til prøvelse af dom afsagt den 17. juni 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede